

NEW YORK TIMES BESTSELLER

LAUREN CONRAD

L. A. Candy

Los Angeles üdvöskéi

fine selection

– Oké, akkor most felolvasok néhány szót – mondta Dana, a show egyik producere. – Te pedig rávágod, ami elsőként eszedbe jut.

– Oké – Jane kicsit kihúzta magát.

– Egyéjszakás kaland.

– Ühüm!... Gáz – felelte Jane, kicsit elfintorítva az orrát.

– Cipő.

– Szerelem.

– Los Angeles.

– Nagy.

– Barátság.

– Tartós.

– Szerelem.

– Ritka.

Dana írt valamit a noteszébe. – És végül... miért költöztél L. A.-be?

Jane gondolkozott egy darabig. – A kényelmetlenségéért.

Dana ránézett, kissé értetlenül.

– Egész életemben burookban éltem, unalomban... kényelemben – magyarázta Jane. – Azért jöttem L. A.-be, hogy kilépjek a kényelmi zónámból.

Dana alig észrevehetően bólintott. – Rendben, akkor készen vagyunk – jelentette ki. – Tartjuk a kapcsolatot, oké?

– Ennyi? – kérdezte Jane meglepetten.

– Igen, végeztünk. Nagyszerű voltál!

Miközben Jane kisétált, a következő gondolatot kapta magát: ha már az idegesítette, hogy egy kamera veszi, ketten pedig faggatják, hogy tud majd valaha is beleszokni egy valóságshow-forgatásba?

LAUREN
CONRAD

L. A. Candy

Los Angeles üdvöskéi

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2011

Írta: Lauren Conrad
A mű eredeti címe: L. A. Candy

Fordította: Fazekas Sándor és Fazekasné Hajdú Beáta
A szöveget gondozta: Leléné Nagy Márta

A művet eredetileg kiadta:
Harper, an Imprint of HarperCollins Publishers
Copyright © 2009 by Lauren Conrad

Published by arrangement with HarperCollins Publishers.

Ez a könyv a HarperCollins Kiadóval való
megállapodás alapján jelent meg.

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 245 419 1

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2011-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József
Korrektorok: Szűcs Márta, Korom Pál
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

*Anyunak és apunak,
akik mindig támogattak.
Szeretlek benneteket.*

GOSSIP

MINDEN, AMI SZAFTOS ÉS PLETYKA.
A HOLLYWOODI MOCSKOS KIS
ÜGYEK ELSŐ SZÁMÚ FORRÁSA.

A valóságshow-k melyik feltörekvő sztárjelöltje örülne egy hirtelen ébredésnek? Lehet, hogy a PopTV legsikeresebb műsorában szerepel, de a kamerán kívüli viselkedéséről pletykák keringenek. Los Angeles legújabb üdvöskéje keresi a bajt? Nos, nem sokáig lesznek titkai a nézők előtt. Kamrák követik minden mozdulatát... akkor is, amikor a PopTV nem forgat. Köszöntünk Hollywoodban!

Néhány hónappal korábban...

1.

ELŐSZÖR MINDIG NÉZD MEG A GARDRÓB ALJÁT!

JANE ROBERTS AZ ÖLTÖZŐSZEKRÉNYÉNEK TÁMASZKODOTT, nézgette, hogy mutat fehér, selyem hálóinge napcsókolta bőrén. Kósza, szőke fürtjei lágyan omlottak a vállára, s úgy tett, mintha nem érdekelné a pasi az ágyában.

– Gyere ide – vagy nekem kell odamennem érted?

Jane lesütött szemmel, huncutul mosolygott, aztán felpillantott, és belebámult a csokibarna szempárba.

Visszasettenkedett az ágyba, ráhemperedett a fehér selyemlepedőre, és befészkelte magát a férfi mellé.

– Janie, te vagy a legcsodálatosabb lány, akivel valaha találkoztam. Annyira szeretlek, ez kész örület! – mondta, elmerülve a lány tekintetében.

– Igazán, Caleb? – Jane mosolygott, és ölelésre nyújtotta a karját...

...hirtelen arra ébredt, hogy valami ismeretlen, izzadt fickó mellett fekszik. Valami ismeretlen, izzadt, *félmeztelen* fickó mellett. Orrfacsaró kölni-, hónalj- meg fűszagot árasztott.

Álmosan a lány felé gördült. – Cassandra?

Jane magára húzta a (nem selyem) lepedőt, ahogy felült – ami teljesen felesleges mozdulat volt, mivel kedvenc, agyonmosott, babakék Gap pizsije mindent... tényleg mindent eltakart.

– Te ki a franc vagy? – kiáltotta.

A pasi összerezett a hangerőtől. Megdörzsölte véreres szemeit, és rábámult. – Tegnap még fekete vagy barna volt a hajad – mondta zavartan. – Ja, meg nagyon hosszú. Folyton az arcomba hullott, amikor, tudod...

– Oké, elég volt! – vágott a szavába Jane.

Juuujjj!

Scarlett egyik barátja volt. Pontosabban, egyike Scarlett ma még itt, holnap ott típusú hódításainak. Jane legeslegjobb barátnője (és egy hete a szobatársa), Scarlett Harp, arról volt híres, hogy hamis nevet vagy rossz telefonszámot mondott a pasiknak – szándékosan, hogy többé ne kelljen találkoznia velük. Ha másnap kiderült, hogy történetesen mégis *tetszik* neki a srác, és újra látni akarja, beadta, hogy *bocsi!*, túlságosan be volt nyomva előző éjszaka, és elszúrta.

Ám ez ritkán esett meg. Amikor hosszú távú kapcsolatra került volna sor, Scarlettnek kiújult az „elköteleződési fóbiája”.

Akárhogy is volt, mi a fenét keresett az ágyában ez a nyomorék?

– *Cassandrát* a szomszéd szobában találok – világosította fel tömören.

A nyomorék maflán vigyorgott. – Ó! Bocs, haver! Felkeltem kicsavarni a gyíkot, és...

– Nem érdekelnek a részletek! – vágott közbe Jane. – Viszlát! – Elfordult, amíg a fickó kikászálódott az ágyból, de még feltűnt neki a kígyótetkő, ami ott tekergett a hátán. Ááá!

Jane kiugrott az ágyból, és bevágta utána az ajtót. Tusolnia kellett, mégpedig *azonnal*. Ki tudja, mennyi ideje volt az ágyában ez az alak, s szennyezte Old Spice-szal meg az izzadságával?

Az éjjeliszekrényen álló akváriumban Penny, az aranyhala, izgatottan csapkodott a farkával. – Reggeli két másodperc múlva, Pen – ígérte Jane. Remélte, nem fogyott ki a haleleségből. Ehetnek az aranyhalak müzliszeletet vagy esetleg angolmuffin-morzsát? Különben is, mi van a halkájában? És, ami még fontosabb, *hová* lett a halkaja?

Szépen sorjában, előbb jönjön a tusolás. Szemével a padlót pásztázta. Hol a fürdőköpenye? Megcélozta a gardróbot, átlépett egy pár kartondobozt, amit még nem volt érkezése kibontani. A dobozokon „JANE FÜRDŐSZOBACUCCAI” felirat állt, lila szemceruzával írva, mert képtelen volt egy filcet keríteni az őrült csomagolási lázban.

Nincs hét napja, hogy Scarlettel Santa Barbarából L. A.-be költöztek, és még mindig rengeteg dolgot kellett elintéznie. Valójában – apját idézve – „harctéri körülmények” között élt: az utolsó pillanatban tépte fel a dobozokat, amikor épp szüksége volt valamire, például a kedvenc kék bikinijére vagy a turmixgépére, hogy eperbanán shake-et készítsen. Minden áldott nap megígérte magának, hogy hamarosan befejezi a kipakolást. Talán holnap. Vagy a jövő hónapban. Egyszer biztos.

Jane teszetoszasága nem lepte meg az új szobatársát. Nagyon kevés olyan dolog volt, amit nem tudtak egymásról. Jane először tizennégy éve találkozott Scarlettel, az óvodában. Akkoriban Jane imádta a jelmezes ládát fosztogatni, hogy az ovistársait tollboába, selyemkendőbe, bársonypalástba, műanyag gyöngyfűzerekbe

öltöztesse. Aztán babazsúrokat rendezett, játszásiból teát töltött apró műanyag teáscsészékbe. De az ötéves Scarlett nem tartott velük, mondván, hogy az öltöztetősi meg a babazsúr „primitív játék primitív embereknek”. Jane-nek akkortájt fogalma sem volt róla, mit jelent az, hogy primitív, de lázadó személyisége és korát meghazudtoló szókinccse miatt érdekelni kezdte Scarlett.

Azóta is barátok voltak. Scarlett mit sem változott ötéves kora óta: lázadó maradt, átlagon felüli felvételi pontszámmal, aki soha nem rejtette véka alá a véleményét. És annak ellenére, hogy rühellte a fésűt, és csak farmert hordott, gyönyörű volt.

És Jane is ugyanaz volt, mint ötévesen: mindenkit öltöztetett, és imádott partikat szervezni. Ezért is költözött L. A.-be. Miután Scarrel kipipálta „a hátizsákkal Európában gimi után” dolgot, a rendezvényszervező, Fiona Chennél akart gyakornokoskodni, aki celebesküvőkben és celebpartikban utazott. Mivel Scarlett az első félét kezdte a „Dúsgazdag Kölykök Egyetemén”, ismertebb néven a Dél-Kaliforniai Egyetemen, azaz a DKE-n, kettesben költöztek be egy hollywoodi lakásba. Nem ez volt a világ legtutibb helye. Se a legnagyobb. Se a legcsendesebb. Jane hálózszobaablaka kábé hat méterre volt a 101-es autópálya felhajtójától. Bár ezt áldásnak is lehetett venni, mivel Scarletttel vékony falon osztoztak, és neki voltak, hm, fiús szokásai. Úgyhogy a forgalom állandó moraja afféle fehérzaj-generátorként működött. Legalábbis valamennyire.

Jane még ki se pakolt teljesen, de már azon ötletelt, miként dobja fel új, szerény kis otthonukat. Némi festék (türkizre, mandarinsárgára, krémszínre gondolt), pár növény (bromélia, kaktusz, fikusz apró karácsonyfaéggökkel), meg néhány holmi a Targetből

(selyempárnák, bársony ágyterítők, utángyártott *vintage*¹ stílusú lámpák), és igazi palota lehetne. (Jane személyiségének a másik ismérve az optimizmus volt.)

Fejben mindig tervezett, agyalt, forralt valami kreatívat. Még most is, a gardrób előtt állva, elvonta figyelmét egy újságkivágás, amit ő ragasztott fel: fotó egy antik lila legyezőről, apró üveggyöngyökkel. Átlapozva az *Elle*-t, a *Vogue*-ot, a *Dwellt* és más magazinoikat, folyamatosan ihletet merített, járatta az agyát: mi menne egy Oscar-afterpartihoz, egy tengerparti esküvőhöz vagy egy éjszakai szmokingos-nagyestélyis szülinapi mulatsághoz. (Sok barátja azért élt, hogy bulizzon, ő meg azért, hogy megtervezze a bulikat.) Kitápétázta a bézs vagy kapucsínósínű (vagy egyszerűen csak piszkoszürke?) falakat újságkivágásokkal, melyek pazar szórakozóhelyeket és helyszíneket, virágcsokrokat, mutatós asztali díszeket, mindenféle csini tárgyakat ábrázoltak.

Jane meglátta kék bolyhos fürdőköpenyét a gardrób padlóján, épp Penny haleledele mellett. „*Először mindig nézd meg a gardrób alját*”, mondogatta magának. Nagyon izgult a gyakorlata miatt. Nagyon izgult L. A. miatt. Alig várta, hogy végre élvezhesse az új munkáját, az új pasikat, az új kalandokat, egyszóval mindent. Scarlettel sok szórakozás vár rájuk.

Az élete mindig jó, (majdnem mindig) kellemes és kiszámítható volt. Nem tudta, hogy pontosan mikor és miként, de ez az egész most megváltozott. L. A-be költözni, elhalasztani a fősulit, hogy Fiona Chennél legyen gyakornok... mindez azt jelentette, hogy a dolgok felpezsdülnek, és helyet adnak az életében valami újnak és nagyszerűnek.

---

¹ Régies, használtak tűnő, nosztalgiaát keltő stílus.

Jane boldog álmodozását egy hangos böfögés, majd a vécéöblítés hangja szakította félbe. Egy perccel később kopogtak az ajtón. – Cassandra? – kiáltott egy srác.

– Egy ajtóval odébb! – szólt vissza Jane.

Pfuj! Új és nagyszerű élete még várhat addig, amíg megállapodnak Scarlettel néhány rendszabályban. Például... Scarlett nem hozhat haza olyan srácokat, akik túl hülyék vagy túlságosan ki vannak ütve ahhoz, hogy visszataláljanak a saját szobájukba.

Vagy mi lenne, ha zárat szereltetne a hálósobája ajtajára?

2.

NEM VAGY HÜLYE PICSA

SCARLETT TÖLTÖTT MAGÁNAK EGY CSÉSZE FEKETEKÁVÉT, a kedvenc bögréjébe. Rajta kedvenc mondásával a kedvenc filozófusától, René Descartes-tól: COGITO, ERGO SUM. Ez latinul annyit tesz, „Gondolkodom, tehát vagyok”. Aki értetlenkedett, annak szerette azt felelni, hogy ez szuahéliül annyit jelent, „Primitív vagyok, te meg ronda”. Istenigazából úgy gondolt magára, mint aki pont a primitív ellenpéldája. A szépséget pedig – legalábbis azt, ami Dél-Kaliforniában szépségnek számított – szerinte rettenetesen túlértékelik.

Scarlett tudta, hogy furcsa humorérzéke van. Ez egy kissé óvatossá tette az embereket vele szemben, de ezt ő szerette.

A délelőtti napfény rézsút tűzött be a maszatos ablakon, és megvilágította a pisiszínű konyhafalakat. Odakint pálmalevelek hajladoztak az e heti plakát fekete-fehér háttere előtt, amin egy tini pózolt tangában. Zajok hallatszottak az utcáról: autók dudáltak, rap harsogott valamelyik lakásból, egy srác a földszinti kocsmában spanyolul káromkodott. (Scarlett négy nyelven is elég jól beszélt, többek közt spanyolul, és felismerte a *mierda*² és *caray*³ szavakat.)

² A. m. szar.

³ A. m. a fenébe! az ördögbe!

Az ablakventilátorok halkan zümmögtek, felkavarták a fülledt levegőt, anélkül, hogy bármit is hűtöttek volna rajta. A mókás, mosolygó arcot mintázó fehér hőmérő 33 fokot mutatott.

Scarlett francia pörkölésű kávébabból és tealevélből készített italát hörpölgelve elcsípte saját tükörképét a bolhapiacon vett falitükörben, amit Jane támasztott a hűtőszekrény mellé, hogy „nagyobbak tűnjön tőle a helyiség”. (Habár ki akarná, hogy egy pisiszínű falú helyiség nagyobbak tűnjön?) Csak egy fakó fekete trikót meg egy American Apparel márkájú férfialsót viselt. A pasiktól legalább tucatszor hallotta már, hogy ebben a szerelésben mennyire dögös. De a megjelenése mit sem izgatta. Vonzó külseje valójában néha inkább hátráltatta abban, amit igazán el akart érni. A többi lány féltékeny volt rá, ezért (a legjobb esetben) lekezeltek, vagy egyszerűen levegőnek nézték, mintha premenstruációs járvány vagy (a legrosszabb esetben) egy cafka lenne. A srácok nem láttak tovább a szuperhoszszú, hullámos sötét hajánál, olajbarna bőrénél és átható zöld szeménél, és nem jutottak el az agyáig, amit rengeteget fejlesztett, és amire igazából büszke volt. Ez megkönnyítette az egyéjszakás kalandokat, de szinte lehetetlenné tette, hogy fiú barátai legyenek. Jó külsejét a szüleinek köszönhette – anyja pszichiáter volt, *haha*, apja pedig plasztikai sebész, *dupla haha*. Gyakran és segítőleg ecsetelték neki a tiniszex kockázatait, mintha csak a dögös lányok esnének teherbe, vagy kapnának nemi betegséget.

Scarlett valahol azt olvasta, hogy Descartes állítólag csak egyszer szexelt életében. Szegény pára! Talán „Gondolkodom, tehát vagyok”-úr kicsit több időt szánhatott volna arra, hogy a szexen elmélkedjen. Scarlett szenvedélyesen hitt a szellem és a test egységében – vagyis „a légy ragyogó elme, és pasizz be annyiszor,

ahányszor csak tudsz”-elvben. Ami őt illeti, szeretett így élni. Mégha ez időnként olyan malőrökhöz vezetett is, mint amilyet tegnap hazahozott.

– Reggelt!

Scarlett felnézett. Jane állt az ajtóban, és elnyomott egy ásí-
tást. Kék köntösében kábé tízévesnek nézett ki; hosszú szőke haja
nedvesen csillogott. Egy pötty hidratálókrém fehérlett kissé szep-
lős orrán, és epersamponillatot árasztott. Most is, mint mindig,
imádnivalóan kócos volt. Úgy festett, mint a szomszéd lány, kül-
sejéhez megkapó ártatlanság társult. Ez utóbbi miatt jó néhányan
(köztük Scarlett is) elszántan védelmezték. Másokat azonban (azaz
egy rakás seggfejet) arra készítetett, hogy kihasználják.

Scarlett elmosolyodott.

– Szia! Kérsz reggelit? Vagy ez már az ebéd?

– Ühüm. Mink van? – kérdezte Jane.

Scarlett kinyitotta a hűtőt. Egy gyanús külsejű fél lime, egy teg-
nap lejárt barackos szójajoghurt, és egy doboz, benne pár szelet
pizza, néhány éjszakával korábbról.

– Ühüm. Esetleg elmehetnénk valahová – javasolta Scarlett,
homlokát ráncolva a hűtő tartalma láttán.

Jane melléje lépett. 165 centijével tíz centivel elmaradt Scarlett
magasságától.

– Hát... nem akarlak elszakítani az új, jó svádájú barátodtól –
fintorgott

Scarlett nevetett.

– Már volt szerencsém találkozni vele ma reggel – folytatta Jane.

– Az ágyamban.

– Tessék?

– Bekóválygott a szobámba. Hát nem tudom, Scar. Mintha nem ütötte volna meg a szokásos színvonalat – vigyorgott Jane.

Scarlett visszavigyorgott rá. – Nos, mit is mondhatnék? Pár es-tével ezelőtt találkoztam vele annál a sarki antikváriumnál. A szép-irodalmi résznél ácsorgott, és James Joyce-t olvasott. Úgy tűnt, ér-dekes srác lehet, úgyhogy amikor randizni hívott, igent mondtam. – Még hozzátette: – Mindenesetre elment. Tudod, nekem ennyi elég egy pasiból.

Jane benyúlt a hűtőbe, kinyitotta a pizzásdobozt, és kivett egy szeletet. A pultnak támaszkodva beleharapott. – Egyszer majd beleszeretsz valakibe, és lőttek a nagy elméletednek. Akkor mit kez-desz magaddal?

Scarlett elgondolkozva belekortyolt a kávéjába. Szerelem... ki-nek kell a szerelem? Amíg vannak könyvei, barátai meg egy-egy alkalmi kalandja, ő tökéletesen elégedett. Az igazi kapcsolatokkal – amiket tartósnak hisznek, de nem azok – több a gond, mint amennyit érnek. Akkor minek? Talán olyan legyen, mint az anyja, aki a betegeit arra tanítja, hogy ássanak lelkük mélyére és tisztáz-zák magukban, mit is éreznek, de aki a saját férjének egyszer sem mondja, hogy „szeretlek”? Vagy mint az apja, aki tökéletes dél-ka-liforniai istennőkké szabja át a nőket, de még sosem mondta a feleségének, hogy gyönyörű? Másrészt meg az élet túl rövid ahhoz, hogy leragadjunk egyetlen pasinál, amikor tele van velük az egész *világegyetem*.

– Akarsz ma valamit csinálni? – kérdezte Jane, és felé nyújtotta a pizzadarabot.

Scarlett harapott egy falatot. Az íze alapján nem tűnt *túl* réginek.

– Persze. Mire gondoltál?

– Szombat van. Rúgjunk ki a hámból! L. A.-ben lakunk, és még alig csináltunk valamit, amióta itt vagyunk – Jane elhallgatott, és kibámult az ablakon. – Menjünk el vásárolni a Melrose-ra! Este megvacsorázunk valahol, utána meg benézhetnénk egy buliba.

Scarlett kételkedve húzta fel a szemöldökét.

– Vicces, úgy mondd mindezt, mintha tudnád, milyen helyekre érdemes járni L. A.-ben.

– Tuti, hogy megoldjuk! – Jane vállat vont, ahogy a pizza szélét az üres kukába dobta. Aztán összehúzott szemmel Scarlettre meredt. – De egy dolgot meg kell ígéred – mondta nagyon komolyan.

– Micsodát?

Jane mosolygott.

– Nem szedsz fel se kigyótetkós, se Old Spice-től bűzlő srácokat.

– Lehet az Old Spice-től nem bűzleni? – kérdezte Scarlett fapofával. – Legalább velem történik valami. Nem úgy, mint egyesekkel, akik nem voltak fiúval, amióta... – Scarlett itt elharapta a mondatot.

Jane mosolya lehervadt. Kék szeme elkerekedett a sértődéstől. Scarlett elszégyellte magát. *Té idióta* – szidta magát. – *Kuss legyen!*

Jane életében egyszer volt szerelmes, Calebbe, a gimis barátjába. Caleb, aki tavaly egy másik államba ment egyetemre, néhány hónapja szakított Jane-nel. Egy darabig próbáltak távkapcsolatban élni, de a pusztán telefonhívásokra, e-mailekre és alkalmi találkozókra korlátozódó kapcsolat nem volt elég a fiúnak. Végül azzal szakított, hogy nem működik a dolog, és nem akar tönkretenni valamit, ami egykor olyan szép volt. Scarlett ezt úgy fordította le magában, hogy „Nem tudok tovább csajozni melletted anélkül, hogy végül rá ne jönnél”. Amit a fazon persze sosem vallott volna be. Jane le volt sújtva, és azóta nem randizott mással.

– Ne haragudj, Janie! – mondta Scarlett. Caleben kívül ő volt az egyetlen, aki így szólította. Kinyújtotta a karját, és megölelte Jane-t. – Nagyon sajnálom. Hülye picva vagyok.

– Nem vagy *hülye* picva– felelte Jane erőltetett mosollyal.

– Komolyan sajnálom. Totál gáz vagyok. Mit szólnál hozzá, ha ma este én venném a piát, bárhol, ahol te akarsz?

– Az már *biztos*, hogy te veszed – jelentette ki Jane.

Szórakozottan belelapozott egy magazinba, ám Scarlett észrevette, hogy fejjel lefelé tartja az újságot. Jane, ha néha ideges volt, szeretett csöndben maradni; ellentétben Scarlettel, akinek nem okozott gondot kimondani azt, amit gondolt, méghez *hangosan*. Nem először kívánta, hogy bárcsak elfelejtené már Jane Calebet. Lehet, hogy Mr. Tökéletesnek indult, de a végén összetörte a lány szívét. Nem volt elég jó Jane-hez – egyáltalán nem.

Természetesen a felejtés legjobb ellenszere, ha összejön egy másik sráccal. Talán Jane-nek szerencséje lesz L. A.-ben? Lehet, hogy épp ma éjjel? Elvégre egy ilyen hatalmas városban ezernyi helyes, facér srácnak kell lennie, nem igaz?

3.

KÖLTSÜNK EGY KIS PÉNZT!

A Melrose sugárút mindkét oldalán kicsi, puccos butikok sorakoztak, olyan nevekkal, mint: „Csodacsini”, „Átokföldre”, „Vörös golyók”. Jane imádta a bolondos, színes homlokzatokat. A rózsaszín neon bejárat mellett egy limezöld, lila pompázott, amit egy teljesen fekete kirakat követett, különböző méretű ezüstmöbökkel teleaggatva. Az egyik butikban egy festményen két francia pudli francia csókot váltott. Egy másik kirakatban vad hatású sminkben, kényszerzubbonyos próbababák feszítettek.

Jane kivette a telefonját a kezításkájából, és fényképezni kezdett. Sose lehet tudni, honnan meríthet ihletet.

– Mit csinálsz? Mindenki turistának néz minket – dohogott Scarlett, miközben megigazította fekete Ray Ben napszemüvegét.

– Nyugi, Scarlett! Ha ennyire zavar, menj előre! Hé, az ott, a túloldalon nem Jared Walsh? Ó, te jó ég!

Scarlett felsóhajtott. – Na, most már *tényleg* úgy festünk miattad, mint a turisták.

Jane ennél azért jobban ismerte a legjobb barátnőjét. Scarlett hiába tesz úgy, mintha a hírességek hidegen hagynák. A napszemüvege mögül alaposan szemügyre vette Jared-et, és beleborzongott

az első osztályú celeb látványába. Élőben egy kicsit alacsonyabbnak tűnt. Nézték a színészt, amint parkoló fekete Jaguárjához sietett. Jane a minap olvasott róla egy címlapsztorit a *Pletyka* magazinban. Kíváncsi volt, tényleg igaz-e, hogy rászokott a kokainra, és egy tizenhét éves modellel csalja a terhes feleségét (aki mindenórás volt az ikreikkel).

Az augusztusi kék ég ragyogó és felhőtlen volt, a forróságtól reszketett a levegő. Jane belevetette magát a vásárlásba, hogy aztán kipróbálják az egyik jópofa éttermet, amit az interneten kiválasztott. Ez talán elveszi a rosszkedvét, amely reggel óta tartott. Először Calebbel álmodott... majd jött Scarlett, és szóba hozta. Jane mostanában nem gondolt rá annyit. Utálta, ha felemlegették neki a férfit.

– Hé! Itt vagy még, Jane? – szólta Scarlett, elvágva Jane önsajnáló magánszámát.

– Hm? Ó! Csak azon gondolkoztam, melyik boltba menjünk be először.

Scarlett körülnézett.

– Nem tudom. Ott van szemben az S&M⁴, kutyanyakörvekkel és korbácsokkal. Vagy a Repedt Sarok bolt, a mellbimbókat szabadon hagyó ruháival. Vagy...

Jane a szemét forgatta. – Hagyd abba, Scar! – könyörgött. – Kérlek, állítsd le magad!

– Okés, én csak egy farmert szeretnék – mondta Scarlett.

– Mert nincs elég gatyád? Mi lenne, ha váltanál végre, szivi?

Jane épphogy befejezte, amikor egy lepukkant külsejű srác haladt el mellettük. Megállt a járda szélén, és elismerően pillantott

---

⁴ A szado-mazo kezdőbetűi.

Scarlett farmerbe bújtatott hátsójára. Úgy az ötvenedik lehetett aznap. Scarlett mindig sok figyelmet kapott, bárhová ment is. És mindez nulla erőfeszítésébe került.

Jane és Scarlett továbbmentek az utcán. Szombat délután volt, és a Melrose-on nyüzsögtek az emberek. Jane szerette nézni a járókelőket, mindenkit szemügyre vett, aki mellett elmentek. Az egymás kezét fogó párokat (fiúk lányokkal, fiúk fiúkkal, lányok lányokkal), a tiniket, az ikreket, a középkorú, az övtáskát és a vadonatúj, fehér sneaker sportcipőt viselő szájtátiakat, és a nagy poggyászosokkal közlekedő csinos japán lányokat. Tucatnyi nő volt, akik ugyanúgy néztek ki. Jane most kezdett rájönni, hogy L. A.-féle szabásminták alapján „készültek”: hidrogénezett szőke haj, feltöltött ajak, szolibarna bőr, műcici. Mintha a szőke klónok országában jártak volna.

Jane észrevett néhány hajléktalant is. Az egyik férfi egy táblát rögzített egy üres Marc Jacobs cipősdobozra, mely szerint „FORGATÓKÖNYVET ÍROK KAJÁÉRT”. Jane vágyakozva bámulta a férfi németjuhászat, amikor a kölyök talpra állt, és ráemelte szomorú szemét, a lány gondolkodás nélkül bedobott egy gyűrött ötdolláros a cipősdobozba. Bízott benne, hogy nem találkoznak több kutyás hajléktalannal, különben nagyon gyorsan le fog égni.

– Az a kutyakölyök hajléktalan – súgta Jane a barátnőjének. – Bárcsak örökbe fogadhatnánk.

Scarlett összeráncolta a homlokát. – Az a *férfi* hajléktalan. Őt is örökbe akarod fogadni?

Jane sóhajtott egyet, és a fejét csóválta. Mindig akart egy kutyust (az anyukája allergiás volt rá, ami azt jelentette, hogy addig nem lehet kutyája, amíg fel nem nő). Így be kellett érnie hörcsögökkel,

tengerimalacokkal és aranyhalakkal, egyfajta kedvencpótlékokkal. Otthon hétvégente önkéntes munkát vállalt a helyi állatmenhelyen. Azt kívánta, bárcsak mindet megmenthetné.

Scarlett átkarolta a vállát. Barátnője mindig tudta, mikor került állatkázós hangulatba. – Gyere, szivi! Költsünk egy kis pénzt!

– Ühüm.

Scarlett elvonszolta a kiskutyától. Idővel az üzletek visszafogottabbak lettek, szelídebb, minimalista külsőt öltöttek. Jane egy elegáns fehér kirakatra mutatott az utca túloldalán. – Az a hely jól néz ki. Benézzünk?

– Hogyne – helyeselt Scarlett.

Keresztülverekedték magukat a Melrose-on, elhaladtak egy a pirosnál álló napsárga Ferrari és két Harley Davidson előtt. A motoros csávók odakurjantottak nekik; úgy hangzott, mintha meginvitálták volna őket, hogy csináljanak valami obszcén dolgot a motorjaik hátsó ülésén. Scarlett megragadta Jane könyökét, és besiettek együtt az üzletbe, nevetgélve és poénkodást színlelve.

A bolt belül éppoly fehér volt, mint kívül. Japán rizspapír borította a falakat, és a padló csiszolatlan, matt márvány volt. Kábé egy tucat fehér szerelés lógott a vakítóan fehér állványokon. A modern pultnál állt az eladónő – fehérben, mi másban? – és az egyetlen vásárló: egy alacsony (körülbelül százhatvankét centis) fickó, fekete tüsi hajjal, ázsiaiinak tűnő vonásokkal, aki szűk farmert, fekete izompólót és piros gumitalpú sportcipőt viselt.

– Ma éjszakára kell neki a ruha – magyarázta az eladónak drámai hangon, jól hallhatóan. – Ha nem kapja meg akkorra ... hát, nem is tudom. – A nyakához emelte a kezét, és gyilkos, nyiszáló mozdulatot tett.

– Értem – válaszolta az eladó védekezően. – Felhívom a másik üzletünket. Talán nekik van az ő méretében. M-es, ugye?

A fickó levegőért kapkodott. – M-es? Úúúúú! Ezt soha, soha nem hallhatja magától. S-es. Írja fel: S-es, S-es, S-es!

Jane igyekezett diszkréten hallgatózni.

Scarlett nekitámaszkodott Jane-nek. – Mi lenne, ha lelépnénk innen? – suttogta. – Ez a hely kissé, hm, túl *fehér* az én ízlésemnek.

Jane vigyorgott. – Tudom, mire gondolsz. De várj egy percet! Meg akarom nézni azt a topot.

Megindult az egyik ruhaállvány felé, a pult és a top irányába. Valamilyen finom selyemfátyolból készült, amely olyan leheletvékony volt, akár az angyalszárnyak. Jane kinyújtotta a kezét, hogy megérintse.

– Kérem, ne érjen hozzá!

Jane gyakorlatilag ugrott egyet az eladó éles hangjára. – Bocsánat, hogy mondta?

– Azt mondtam, ne nyúljon hozzá – válaszolt a nő, és összehúzott szemmel nézett Jane-re.

A lány érezte, hogy kipirul az arca. – Elnézést, csak az árcédulát akartam megnézni – motyogta.

Az eladó felhúzta a szemöldökét. – Ezerkétszáz dollár.

Jane hátrahőkölt – nem csupán a nő gorombaságától, hanem az eszeveszett összeg miatt is. Ezerkétszáz dollár? Egy topért? Csavarogni kezdte az egyik hajtincset, a mutatóujja köré tekerte. Ha ideges volt, mindig így tett kiskora óta. *Szép kis eladónő*, gondolta Jane.

Scarlett kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit. Alighanem úgy kezdődött volna, hogy: „Na idefigyelj, te dög!”, de Jane megfordult, és gyorsan megrázta a fejét, hogy beléfojtsa a szót.

A fekete pólós srác az eladóra meredt. Azután Jane-hez fordult, és a vállára tette a kezét. – Ne akarj itt vásárolni, édes! – suttogta. – Túlárzott, túlbecsült, és – itt egy kicsit hangosabbra váltott – a személyzetnek pedig egy kis jómodort kéne tanulnia, hogy megtarthassa a munkáját. Különben hogy fizetné meg a botox-kezelését, a lízingelt Lexust, ami állítólag a sajátja, és a száználmas, magas sarkú Louboutin koppincsol?

Az eladó láthatóan megdöbben.

– Ezt hallottam ám! – csattant fel. – És elfelejtheti azt a ruhát a főnökének. Mondja meg neki, hogy...

– ...itt a ruhanemű szinte ugyanolyan silány, mint a kiszolgálás, és hogy másutt kellene vásárolnia? – A srác rámosolygott. – Vegye úgy, hogy már meg is tettem! További szép napot!

Miközben Jane és Scarlett megpróbálta visszatartani a nevetését, a férfi feléjük fordult, és így szólt: – Menjünk át a túloldali boltba! Az sokkal jobb hely, mint ez.

– Na *ez* aztán elképesztően mutatna rajtad – mondta Diego Jane-nek. Egy pávakék selyem miniruhát tartott a kezében. Több sor apró, csinos aranygyöngy hangsúlyozta a mély (de nem túl mély) nyakkivágást.

– És neked – tette hozzá Scarlett felé fordulva –, nos, miért nem nézzük meg azt a lila blúzt? Nem sok embernek állna jól ez a szín, de rajtad őrzítő lenne.

A fekete pólós srác – Diegóként mutatkozott be – elkísérte Jane-t és Scarlettet egy Madison nevű, parányi, de stílusos butikba, ahol igazán jópofa, klassz és szép ruhák sorakoztak (és nemcsak fehérben!). Jane látott itt trendit, klasszikusat és mindent a kettő között.

– Honnan tudsz ilyen sokat a divatról, Diego? – kérdezte Jane, miközben átnézte az egyik ruhaállvány kínálatát.

– Szólíts D-nek! – erősködött. – Mindenki így hív. Ami a divatot illeti, nos, valóban tudok egyet s mást, Jane kisasszony. Még azt is, hogy természetes szőke vagy, amivel gyakorlatilag te egy kihalt állatfaj utolsó példánya vagy L. A.-ben.

Scarlett megtapogatott egy fekete selyemblúzt, amely egy próbababán lógott. – Szóval, Diego... vagyis D... mi volt ez az előbb? Az utca túloldalán? Kinek szántad azt a ruhát?

D csak legyintett. – Ó, az nem fontos *annyira!* A főnökasszony akart egy ruhát. Átküldött érte, hogy megvegyem neki; de nem fogja megkapni. Ennyi. És ti? Várjatok, kitalálom! Te – és tetőtől talpig végigmérte Scarlettet – azért költöztél L. A.-be, hogy modellsz. Nos, biztosíthatlak, hogy Ford és a többiek ki fogják kaparni egymás szemét, hogy melyikük szerződtessen elsőként. Tudom, hogy láttad a felhozatalt. Nem sok hozzád fogható egzotikus lány van, mint te. Tengernyi alutáplált szőkeség. Ami téged illet – fordult Jane-hez –, abban reménykedsz, hogy te leszel a következő Drew vagy Reese⁵, igaz? Úgy festesz, mint a tökéletes kaliforniai szépség, ráadásul egy csepp szilikon vagy műszál sincs benned.

Jane és Scarlett egymásra néztek, és felnevettek.

– Valóban most költöztünk L. A.-be, úgy egy hete – magyarázta Jane D-nek. – Scarlett elsőéves a DKE-n. Én gyakornok leszek egy rendezvényszervezőnél.

D szeme elkerekedett. – Ó! Lányok, ti tényleg *csináltok* valamit! Hát, jó nektek! Szóval újak vagytok L. A.-ben? És hogy tetszik?

---

⁵ Drew Barrymore és Reese Witherspoon amerikai színésznők.

– Nos, tulajdonképpen még fel sem fedeztük a várost – válaszolta Jane. – Ismersz valami menő szórakozóhelyet? Egy kicsit tanácsstalanok vagyunk. Hallottam, hogy van egy klassz hely Las Palmason. Elfelejtettem a nevét. Az unokatesóm tavaly volt ott, és...

– Tavaly? Nos, akkor felejtsd is el! – szólt közbe D. – A klubélet legfeljebb hat hónapig tart L. A.-ben. Mostanra már hemzseghet az olcsó póthajaktól, a kivillanó derekaktól és a tetoválásoktól.

– A klubélet? – szólt Scar tamáskodva. – Tudtommal a vodka szavatossága nem jár le hat hónap után.

– Nos, L. A.-ben a kluboké lejár. Csak addig menők, amíg nem menők, érted? Lehet, hogy az első pár hónapban felkapott hely volt, de a legtöbb bár gyorsabban megy ki a divatból, mint a Juicy melegítő. Nyitáskor öltre mennek egy asztalért. Pár hónap múlva egy lelket sem találsz ott. Minden hely addig van nyitva, amíg az emberek odajárnak. Azután kifestik a falakat, kicserélik a berendezést, és kap egy új nevet. – Még hozzátette: – Na jó, némelyik talán tovább tart, mint Jared Walsh házasságai – mosolygott hamiskásan.

– Szóval, arra gondoltunk, ma este bulizunk egyet – jelentette Jane. – Javaslat?

– Hm... nem nagyon szoktam a hétvégén bulizni. Ez egy kicsit reménytelen. De a Hyde-nak most új menedzsere van. Szerintem jó hely lehet.

D-t egy hangos, kitaró csengőhang félbeszakította. – Na, vазze! – dörmögte, és benyúlt az ingzsebébe a BlackBerryjéért. A kijelzőre pillantott. – Ó, még egyszer vазze! Ez a főnökasszony. Ki kell húznom magam a pácból, drágáim, különben a mai vacsorapartiján az én tökeim kerülnek a szushitálra.

Jane kuncogott. D volt az egyik legviccesebb fiú, akivel valaha találkozott. Gyors, pimasz, és mégis barátságos.

– Rendben, szívből örülök, hogy találkoztunk – mondta a srácnak.

Még el akarta kérni a telefonszámát, de D már úton volt az ajtó felé, és a telefonja nyomógombjait babrálta. – Kérlek, foglalkozz a barátaimmal, Sabrina! – kiáltott oda az egyik eladónak. Majd a füléhez emelte a telefont. – Szia, Veronica! Igen, igen, annyira sajnálom! Neked mit mondott...?

Azzal eltűnt.

4.

HONNAN TUDOD, HOGY A BARÁTNŐJE?

– **N**A, EHHEZ MIT SZÓLSZ? – kérdezte Scarlett Jane-től.
A két csaj egy lepukkant bár előtt ácsorgott a North Cahuenga sugárúton, nem messze a lakásuktól. A neonkék feliraton ez állt: *Nagy Dákók*. Az ablakon belesve Scarlett két biliárdasztalt és egy kis színpadot látott, talán a karaokéhoz. Kicsi kék bőrboxok és kopott faasztalok szegélyezték a falakat. Minden sarokban nagy képernyős tévé lógott a mennyezetről. A hely kellemesen megtelt, úgy huszonvalahány szombat esti vendéggel, akik kijáráltak az utcára dohányozni.

Jane a feliratot tanulmányozta. – *Nagy Dákók?* Jól hangzik.

Scarlett nevetett. – Ugyan, Jane! Ne rontsd el a bulit! Vannak itt jó srácok. – Átölelte Jane vállát, majd játékosan megrázta. – Élj egy kicsit, te nő!

– Oké, rendben.

– És itt talán nem ellenőriznek. – Nem mintha Scarlettnek bármi félnivalója lett volna, de tudta, hogy Jane-nek van.

Scarlett megragadta a kezét, és magával húzta a barátnőjét. A tömegben átfurakodva asztalt kerestek.

– Igazad van. Itt aztán *vannak* jó srácok – jegyezte meg Jane.

– Ja, az ilyesmit rám bízhatod – mondta Scarlett, és körülnézett.
– Nem látok asztalt. Bárpult?

Jane körbekémlelt a helyen.

– Úgy látom, nincs is más választásunk.

– Nem tudom, hogy ez egy olyan kafa hely-e, amit kinéztél magadnak, de ha jól emlékszem, még sosem mondtál nemet egy *Dirty Shirley*-kocktélra – heccelte Scarlett vidáman. – Nyomban kettőt rendeljek?

– Csak ne ismernél ilyen jól! – viccelt Jane.

Odasétáltak a pulthoz, és bepréselték magukat egy üres helyre. A pultos – egy nagydarab, rövidre nyírt hajú srác, fekete pólóján A MÉRET SZÁMÍT felirattal – mosolyogva rájuk nézett. – Mit adhatok, szép hölgyek?– szólította meg őket.

– Kaphatnánk két *Dirty Shirley*-t? – bázsalygott Scarlett, majd nekitámaszkodott a bárpultnak, és elvett egy szem meggyet. A srác helyes volt. A pultosfiúk mindig levették a lábáról. Egyfelől jó társasági emberek voltak, hiszen rengeteget beszéltek nap mint nap. De ami még fontosabb, remek italokat készítettek. És ami a legfontosabb, megtehették, hogy hanyagolják az egész dühítő „okmány-ellenőrzés” baromságot.

– Nektek bármit – mondta a srác sikamlósan.

Két műanyag pohárért nyúlt, aztán odabiccentett valakinek.

– Neked még egyet, Braden?

Scarlett követte a pultos tekintetét. Tőle balra egy fiatal fickó támasztotta a pultot: szupermagas, nyúlánk, borzas, piszkosszőke haj, fekete keretes szemüveg mögött aranybarna szempár, érzéki borosta, pont amennyi kell. Kopott Levi's-t viselt, és egy puha szürke pólót, aminek a válla kilyukadt. Épp megivott egy Guinnessst,

miközben valami kéziratfélét olvasott. „*Hm, a pultos felejtős*”, gondolta Scarlett.

A fickóhoz fordult. – Mindig olvasnivalóval jársz sörözni?

Fel kellett emelnie a hangját, hogy túlharsogjon egy csapat hangoskodó lányt.

A srác rábámult. – Nos, honnan tudhatnám, mikor botlok bele egy hozzád hasonló édes és bájos lányba, aki elszórakoztat?

Scarlett elpirult. Nem volt hozzászokva az ilyen gyors és frapánns válaszhoz. – Nálad a pont.

A pasas egy darabig méregette őket, majd bemutatkozott.

– Braden.

A lány erősen megrázta a feléje nyújtott kezét. – Scarlett vagyok.

A pultos odacsúsztatott két hatalmas műanyag poharat a lányoknak. – Tizennégy lesz – mondta. Scarlett a táskájáért nyúlt.

– Nagyon sajnálom, de nem hiszem, hogy itt bármit is érne a pénzetek. Az italokat én rendezem – jelentette ki Braden, s elővette a tárcáját.

– Csakhogy most én vagyok soron – kezdte Scarlett, aztán úgy döntött, hagyja. Miként magyarázza meg ennek az ismeretlennek, hogy ezzel az itallal tartozik Jane-nek? Mert délelőtt egy tahó volt, és az exével, Calebbel húzta Jane-t. Majd máskor meghívja egy italra. Különben meg, Jane így se, úgy se fizet.

Jesszusom – *Jane!* A lány mellette állt a pultnál, és egy hajlított szívószállal szórakoztatta magát. – Ő a barátnőm, Jane – mondta Bradennek Scarlett.

Jane átnyúlt Scarlett előtt, és kezét rázott a férfival. – Ha netán nem vettél volna észre, én vagyok a kevésbé vonzó barátnő jobbra – mondta Jane némi éllel.

Scarlett elszégyellte magát. Miért csinálja mindig ezt Jane? Mindent szeretett benne, de ezt az önbizalomhiányos dumát elhagyhatná. Jane gyakran alulértékeltte magát. Mindenki láthatta, milyen csinos – kivéve, sajnos, őt magát.

Braden elmosolyodott. – Észrevettelek. És szerintem alábecsüldöd magad.

Most Jane-n volt a sor, hogy elpiruljon. Jó volt a fickó.

Míg Braden kifizette az italokat, Jane Scarletthez hajolt. – Oké, azt hiszem, már megint én fogom a gyertyát tartani – suttogetta.

– Ugyan, kérlek...

– Miről maradtam le? – szólt közbe Braden, s a zsebébe csúsztatta a tárcáját.

Scarlett Jane-hez fordult. – Jane arra kíváncsi, hogy gyakran jársz-e ide.

Jane félszegen mosolygott. – Igen, szóval, gyakran Nagy Dákózol, Braden?

A srác felnevetett.

Miközben Scarlett kihalászta a meggyet az italából, észrevetete, hogy Jane a mutatóujja köré tekergeti az egyik tincset. Húha, Jane flörtöl? Nem valami profi – *tényleg azt kérdezte az imént, hogy „gyakran Nagy Dákózol”?* –, de a lényeg, hogy *flörtölt*. Túl hosszú ideje annak, hogy Jane érdeklődött volna egy hapsi iránt. Már rég kijárt volna neki egy kis figyelem egy normális férfi részéről. Scarlettnek most csak annyit kellett tennie, hogy helyet cserél vele, feltűnés nélkül, mint valami kerítő. Nem bánta, hogy átengedi Jane-nek Bradent. Rengeteg lehetőség kínálkozott ma éjjel.

– Nagy Dákózik-e? Ja, mivel errefelé dolgozom, szeretek átjönni, hogy találkozzam a haverokkal.

– A közelben dolgozol? – kérdezte Scarlett. A kéziratra pillantott, amit a srác a farzsebébe gyömöszölt. – Csóró író vagy?

Braden röhögött. – Meleg. Csóró színész. Jövő héten fontos meghallgatásra megyek.

– Milyen meghallgatás? – kérdezte Jane.

– Egy űrpilóta. Nagyon király szerep. Imádom a sci-fit. Én is *Star Trek* buzi voltam a gimiben – tudjátok, az a fajta, akit az olyan lányok, mint ti, kerültek, mint a pestisest.

– Nem arról van szó, hogy kerültünk, hanem szégyelltük a rossz Klingon akcentusunkat – viccelődött Jane.

Hajrá, Jane! – ujjongott magában Scarlett. – Akkor láthatunk téged valamiben? – kérdezte meg Bradent. Hátradólt, mert egy hapsi benyomult közé és Jane közé, hogy még egy italt kérjen.

Braden ingatta a fejét. – Most szerződtettem egy ügynököt, úgy hat hónapja. Statisztáltam egy drámában a Sundance Channel-nél⁶, olyanban, amelyiknek se füle, se farka. Meg egy darabban, amiről kizárt, hogy hallottatok, és nem is fogtok, mert két előadás után megbukott. Az ügynököm egyfolytában győzköd, hogy szerepeljek reklámokban. De én egyszerűen nem tudom magam olyannak elképzelni, mint aki köhögéscsillapítót vagy életbiztosítást kínál, tudjátok? Az elvhű színészek közé tartozom, akik kint tartanak az alulfizetett, magas presztizsű művészfilmek mellett. Az ügynököm meg tudna ölni. Szerintem eddig kábé tizenkét dollár jutalékot kaszált rajtam.

– Talán mégis jobb lenne, ha hagynád, hogy én fizessem az italokat – ajánlkozott Scarlett.

---

⁶ Amerikai televíziós csatorna, mely független filmgyártók alkotásait tűzi műsorára.

– Legközelebb. Különben, azt hiszem, épp most váltam olyan-
ná, aki minden mondatát azzal kezdi, hogy „az ügynököm így, az
ügynököm úgy”. Pfüj!

– Megbocsátjuk – biztosította róla Jane.

– Szóval ti ketten mit kerestek L. A.-ben? – kérdezte Braden.

– Engedélyezem, hogy használjátok „az ügynököm” mondatkez-
dést. Ígérem, nem lépek le.

– Nekünk Scarral nincs effélénk – nyugtatta meg Jane, majd
röviden összefoglalta L. A.-beli életüket.

Braden bólintott. – Rendezvényszervező? Hú! Király! Meg DKE,
ez állat! – Ivott egy kortyot az újracsapolt Guinnesséből.

– Santa Barbara az egyik kedvenc helyem. A haveromnak van
ott egy nyaralója. Csodás.

– Kaliforniában nőttél fel? – kérdezte Scarlett.

– Aha. Pacific Paladesben: ott születtem és ott nevelkedtem.
Megfordult a fejemben, hogy a középsuli után New York Citybe
költözöm. Talán majd egyszer.

– Mi Scarral voltunk New Yorkban a sulival, amikor végzősök
voltunk – mondta Jane. – Emlékszel, Scar? Elszakadtunk a cso-
porttól, és a Times Square-nél kötöttünk ki.

Scarlett mosolygott.

– Még hogy *elszakadtunk*, Janie! Jenn Nussbaum, az a ribanc, fel-
ajánlotta, hogy vigyáz a hátizsákjainkra, míg elmegyünk a Toys 'R
Us játékcenter mosdójába, aztán meglépett, és otthagytott minket
mobil meg pénztárca nélkül. Visszavágott nekünk... azaz, valójá-
ban *nekem...*, azért a kis incidensért, hogy lenyúltam Dougot, a
fiúját a szülinapi buliján. A lényeg, hogy a Times Square-en reked-
tünk telefon nélkül és kábé három dollár kosztpénzzel.

– Elfeleztünk egy peracet – idézte fel Jane. – Annyira éhes voltam. Életem legjobb kajája volt! A tag pedig Dave volt, és nem Doug, te ribanc.

– Mindegy. Aztán a Mariott Marquis Hotelben lifteztünk fel alá, vagy százszor – folytatta Scarlett.

– Nagyon buli volt – tűnődött Jane. A söröző gyér világításában Scarlett észrevette barátnője arcán a mosolyt: teljesen belefeledkezett a vidám New York-i emlékekbe. Vagy ebbe a boldog pillanatba, az itt és mostba, lubickolt benne, hogy az új srác érdeklődik iránta. – New York nagyon klassz hely. Egyszer vissza kell mennünk oda – folytatta Jane.

– Hát, ha egyszer odaköltözök, eljöhetek meglátogatni – mondta Braden. – Én nem hagylak sorsotokra benneteket a Times Square-en.

Scarlett felfigyelt a hosszú, súlyos csendre, ami Braden szavait követte, a fiú és Jane körül izzott a levegő. *Talán itt az alkalom, hogy úgy tegyek, mintha ki kellene mennem pisilni*, gondolta.

Ellépett a pulttól, és épp ki akarta menteni magát, mikor meglátta, hogy egy vörös hajú lány tart feljűk. A lány alacsony volt, csinos, nőies idomokkal. Virágmintás nyári ruhát és flip-flopot⁷ viselt. A tekintete megállt... rajtuk. Őrajta, Jane-en és Bradenen. Jobban mondva, Bradenen, aki nem látta őt közeledni, mert buzgón beszélgetett Jane-nel kutyusokról vagy ilyesmiről.

– Hé, helló! – szólt a lány, megérintve Braden vállát. – Bocs, hogy késtem.

A srác hirtelen felkapta a fejét. – Ó, szia!

Pusztit nyomott a lány arcára. Az kicsit félrebiccentette a fejét, majd egy újabbat akart – a szájára.

---

⁷ Lábujjközös tangapapucs.

Braden kitért a csók elől; látszott, hogy zavarba jött.

– Hé, csajok! Öhm, ez itt...

– Willow. – A lány rámosolygott Scarlettre és Jane-re.

Scarlett ösztönösen közelebb húzódott a barátnőjéhez. Jane abbahagyta a tekergetést, tincse a mutatóujjára feszült. Vidám és kellemes „sörözőben vagyok, és épp találkoztam egy helyes sráccal”-érzése totál elmúlt.

– Scarlett vagyok, ő pedig Jane – hadarta Scarlett.

– Épp bulizni indultunk – füllentette. – Velünk tartotok?

Braden nemhiába volt színész, jól játszotta a szerepét. – Már elég késő van. A meghallgatásra is készülnöm kell, és korán kelek, hogy próbáljak. Esetleg legközelebb?

– Hogyne – felelt Scarlett vidáman. – Örülök, hogy találkoztunk, Willow! Sziasztok!

– Helló! – mondta Willow miközben úgy támaszkodott Bradenre, mintha a tulajdona lenne.

– Sziasztok! – intett Jane. Scarlettnek feltűnt, hogy kerüli Braden tekintetét.

Barátnőjébe karolva elindultak kifelé a zsúfolt sörözőből. Oda-kint meleg és simogató volt a levegő, s a város fényben úszott a sötét ég alatt. Egy pár smárolt az egyik utcai lámpa alatt.

Jane egy pillanatilag sóvárogva bámulta őket. Azután Scarletthez fordult. – Ez meg mi volt? – kérte számon.

Scarlett a szemét forgatta. – Megmentettek. Nem mondom, hogy komolyan azzal a sráccal meg a barátnőjével akartál lógni?

– Honnan tudod, hogy a barátnője? – csattant fel Jane. – Azt mondta, itt szokott találkozni a haverjaival. Lehet, hogy ő is csak egy haver – tette hozzá, a körmeit nézegetve.

Scarlett megrázta a fejét.

– Oké, rendben. Lehet, hogy a *barátnője* – adta meg magát Jane.

– De igazán rendes fazonnak tűnik. És végül is, nem sok embert ismerünk L. A.-ben. Talán összebarátkozhatnánk vele. – A vállá fölött hátrapillantott az ajtóra. – Lehet, vissza kéne mennünk, hogy elkérjük a számát...

Scarlett megragadta Jane vállát, megfordította, és finoman az ellenkező irányba taszította. – Fogunk még találkozni vele, tuti. Sokat jár erre, ha jól emlékszem. Különben meg tartozok neked egy piával. Gyerünk, keressünk egy másik bárt!

Jane megint hátrapillantott a vállá fölött. – Tessék?

Egy árva szót sem hallott abból, amit Scarlett mondott. – Irány egy másik bár! – adta ki az utasítást határozottan Scarlett. – Gyerünk erre!

5.

MINDIG JOBB, HA TE DOBBANTASZ, MINTHA TÉGED DOBNAK

— **A**NYA, MENNEM KELL! Szeretlek, de úúúúúgy elkések! Szia!
— mondta Jane, s összecukta a mobilját. A műszerfalra pillantott, miközben beállt a parkolóba: 9.05. Ez volt az első napja az új munkahelyén, és már öt percet késett.

Meglátta magát a visszapillantó tükörben, és a haja – nos, a „szélfúttá” lenne rá a legjobb jelző. Mivel szép, napsütéses reggel volt, letekerte Volkswagen Jettája összes ablakát, és beletaposott a gázra, hogy behozza a lemaradását a bedöglött ébresztőórája miatt. Most egy szélfúttá fészek éktelenkedett a fején.

Jane belenyúlt óriási narancssárga bőrtáskájába, és kiborította a tartalmát az anyósülésre: pénztárca, két szájfény, toll, vázlatfüzet, jegyzetfüzet, proteinszelet, egy üveg víz, összetekert *Napi Divat Nőeknek* (inkább úgy ismerik, hogy NDN), alma, egy másik toll, mentolos cukorka, egy tubus felteltávolító, szemceruza, még egy toll, meg két fecni mozijegy. Na végre, megvan – a kedvenc teknőspáncél hajbavalója. Gyorsan feltekerte a haját, feltűzte a csattal, és megint megnézte a tükörképét. Tökéletes... *majdnem*.

Miután mindent visszagyömöszölt a táskájába, kipattant az autóból – majdnem elfelejtette lezárni –, és beviharzott az épületbe. A modern előcsarnokban bejelentkezett a biztonsági őrnél, majd felment az ötödik emeletre.

Fiona Chen cége egy gyógyközpontra emlékeztette Jane-t. A recepció falait sötétarany színűre festették, a halvány megvilágítás és a miniatűr zen kert a vízeséssel különleges hangulatot árasztott. Lány ezoterikus zene duruzsolt a láthatatlan hangszórókból. A levegő levendulaillatú volt, tiszta és ellazító.

A hosszú aranypult mögött egy filigrán szőke recepciós halkán beszélt a headsetjébe. Kipillantott Jane-re a lilás fekete kálákból és bambuszlevelekből készített hatalmas virágdísz mögül, és megkérdezte: – Miben segíthetek?

Jane intett a kezével. – Öhm, szervusz! Jane Roberts vagyok. Az új gyakornok. – Nagyon hangosnak hallotta a hangját a lányéhoz képest.

– Szólok Fionának, hogy itt vagy. Ül le, kérlek!

Jane meg akarta köszönni, de egy váratlan hang elvágta a szavát: egzotikus madárcsicsergés. Nem, mégsem madárcsicsergés; a recepciós telefonja csörrent meg. Jane sose hallott még ilyen csengőhangot. – Jó napot, Fiona Chen Rendezvényiroda, itt Naomi – búgta a recepciós.

Jane észrevett egy fényes barna bőrkanapét, és leült. Már épp meg akarta tekerni az egyik hajfürtjét, amikor eszébe jutott, hogy most felkötve hordja a haját. Az ujjával zongorázni kezdett a kanapén, a lábával pedig dobogott. *Nyugi*, mondta magának. *Lazíts! Lélegezz hosszan, figyeld a vízesés lány hangját!*

Pedig minden oka megvolt rá, hogy ideges legyen. Végül is ez az első igazi munkahelye. Korábban csak a szokásos diákmelókat

végezte: gyermekmegőrzés, úszómesterkedés, pincérkedés. Még egy *El Pollo Loco*, azaz *Bolond Tyúk* nevű kajáldában is dolgozott, bár az egyetlen bolond ott a főnöke, Dwayne volt, aki a nyakában, egy medálban hordta a döglött papagája fényképét, és állandóan üvöltözött. Jane két hét után felmondott.

És ma találkozik először a főnökével, Fiona Chennel. A telefonos felvételi beszélgetés még júniusban lezajlott, Fiona ugyanis túl elfoglalt volt ahhoz, hogy személyesen találkozzanak.

Jane tudta: óriási szerencse, hogy megkapta az állást, meglehetősen alig fizettek valamit. Így hozzá kellett nyúlnia a tartalékaihoz, és a szülei segítségére is szüksége volt. Mindezt az anyjának köszönhetette, aki megszervezte a beszélgetést; Fionával együtt jártak az egyetem diákegyületébe még a Berkeley-n töltött évek alatt.

– Jane?

A lány felkapta a fejét. Az ajtóban egy feltűnően szép nő állt, tetőtől talpig feketében, fekete haját szoros lófarokba kötve. Az összes smink, amit viselt, a tökéletes, fekete szemfesték volt, amit füstösre satírozott a szeme sarkán.

– Fiona Chen – mondta a nő nyersen. Jane-nek feltűnt, hogy nem mosolyog. – Kérem, jöjjön be!

– Köszönöm, üdvözlöm – mondta Jane. Talpra szökkenve a kezét nyújtotta.

Fiona gyorsan megrázta. A keze hideg volt. Majd a recepcióshoz fordult.

– Naomi! A következő tíz percben ne kapcsoljon be senkit, kivéve a szeptember 12-i születésnaposunkat! Lelki válságban van a mostohaanyja ruhája miatt, és személyesen kell intézkednem. Ezenkívül hívja fel a kölcsönző partnereinket, és derítse ki, kitől bérelhetünk

négy darab hatvanszor hatvanas fehér selyemsátrat a szombati esküvőre. Igen, szombatot mondtam. A mi kis menyasszonyunk az utolsó pillanatban megváltoztatta a színhelyet. Azután kerítsen ezer tengerkék lufit a vasárnapi babaköszöntőhöz. Kizárólag tengerkék legyen, nehogy másmilyen. És tegye át az oxigén arckezelésemet hatról hétre! Ó, és hívja fel Anthonyt a Sublime Stems virágfutárnál, és mondja meg neki, hogy cserélje ki ezeket a rémes kálákat. Úgy néznek ki, mint a halottak. Kérem.

– Meglesz, Fiona – suttogta Naomi, miközben eszeveszett tempóban jegyzetelt.

A nő megfordult, és kisétált az ajtón. Vajon *kövessem?* – töprengett Jane. *Azt hiszem, igen.* – Azzal felkapta a táskáját, és sietve utánaeredt.

Jane Fiona nyomában haladt, a folyosók labirintusán át: még több sötétarany fal, még több ezoterikus zene és még több levendulaillat. Úgy féltucat ember mellett haladtak el, akik alkalmazottak lehettek (az egyikük egy ruhaállvány szmokingot lapozott át, a másik néhány vég rózsaszín szövetet tanulmányozott, a többiek az asztaluknál tettek-vettek), de Fiona egyiknek se mutatta be. Jane nem volt biztos benne, de néhányan mintha szánakozó pillantást vetettek volna rá.

Egy pazar sarokirodába érkeztek, panorámaablakkal, amelyek L. A. belvárosára néztek. Se sötétarany fal, se ezoterikus zene, se levendulaillat. Ehelyett egy fényes, ezüst íróasztal (egyetlen, tökéletesen rendezett papírkupaccal), pár ötvenes évekbeli szék (ezek Jane-t a régi jó étkezőkre emlékeztették... ami eszébe juttatta, hogy elfelejtett reggelizni), és egy polc, tele olyan könyvekkel, mint: *A Tē partid*, *A te utad!* és a *Feledhetetlen ünnepélyek*, uralta a szobát.

Fiona leült az asztal mögé, és az egyik szék felé mutatott. – Először is hadd kezdjem azzal, hogy ismertetem veled a Fiona Chen Rendezvényiroda filozófiáját! – Meg sem várta, hogy Jane leüljön. – Megállás nélkül azon dolgozunk, hogy ügyfeleinknek nyugodt, stresszmentes légkört biztosítsunk. Egy parti megszervezése hatalmas vállalkozás. Itt jövünk mi a képbe. Levesszük a terhet az ügyfél válláról. Törődünk vele. Minden részletre odafigyelünk, kicsire és nagyra egyaránt, hogy ügyfelünk felhőtlenül élvezhesse a partit. Ami a lényeg, közvetlenül az én beosztottam lesz. Pillanatnyilag keresem a megfelelő helyettest. De amint felveszem az új embert, amit mielőbb szeretnék nyélbe ütni, annak is engedelmeskednie kell. Ami a maga feladatát illeti... a kávémat félig koffeines, félig koffeinmentes kávéból kérem, egy csöpp szójatejjel.

Itt hirtelen megtorpan, és Jane-re villantotta a szemét. – Miért nem jegyzetel?

– Ó, sajnálom! – Jane elővett egy kék Mead jegyzetfüzetet a táskájából. Most már csak egy toll kellett volna. Magán érezte Fiona szúrós tekintetét, miközben feltúrta a táskáját. Hol a fenében lehet? A minap hármat is talált benne. Tollacska, gyere elő! A francba, pont a micimackós tolla volt nála. A lehető legszerencsétlenebb választás a háromból, de ez legalább fogott. Felnézett Fionára, egy „Készen állok!” arckifejezéssel.

Fiona folytatta. – Egy csöppnyi szójatejjel és egy csapott, nem pedig púpozott kanál nyers biomézzel. Hiszek a kézzel fogható, papíralapú másolatokban abszolút mindenre vonatkozóan. Így meg kell ismernie az iktatási rendszerünket, amely nem ábécé, hanem időbeli sorrendben, illetve az események fajtája szerint halad. Egy külön részben az üzleti partnereink és a helyszínek alapján is lehet

keresni, a jövőbeli referenciák miatt. Amíg nem találok új helyettest, felveszi a telefont, megrostálja a bejövő hívásaimat, és átveszi az üzeneteimet, ha szükséges. Annak érdekében, hogy az ügyfeleim a legteljesebb személyes figyelmet kapják tőlem, egy napra csak egy eseményt vállalok, egy évben legfeljebb 365-öt. Ez azt jelenti, hogy egy adott napon legfeljebb 365 ügyfél hívhat fel, akikhez külön-külön élelmiszerszállítók, virágárosok, stylistok, fotósok, anyák, anyósok, satöbbi, satöbbi tartoznak. Láthatja, borzasztóan elfoglalt vagyok.

Miközben jegyzetelte a teendőit, Jane egyre csalódottabb lett. Kávét szervírozni? (Nyers mézzel? Miért, szokták főzni is a mézet?) Iktatási rend? Hívások fogadása? Amikor elnyerte a munkát, hosszú, de eredményes napokról ábrándozott, melyeken kétségbeesett hírességeknek segít ingyenmenük összeállításában és csodás partihelyszínek becserkésésében.

De minden karriernek el kell kezdődnie valahogy, igaz? És hát a „valahogy” rendszerint kávéfőzést, iratrendezést és a hívások fogadását jelenti. Jane ismét emlékeztette magát, milyen szerencsés is, hogy egyáltalán itt lehet, még ha gyakorlatilag csicskaként bánnak vele. Sok lány ölni tudna ezért a munkáért. Végül is Fiona Chen *valóban* az egyik legnagyobb rendezvényszervező L. A.-ben. A legtöbb ügyfele igazi szupersztár. És ez tényleg nem semmi.

Fiona hangja félbeszakította a gondolatait. – Van kérdése?

Jane dobogni kezdett a lábával. Fiona szeme a lány ezüstszerű pacsnijára fókuszált, amint az vadul tapodta az ő kikímélt fehér szőnyegét.

Jane megállította a lábát, és felöltötte legeglegesebb, bizakodó szorgosméh-mosolyát. – Azt hiszem, mindent értek – ragyogta. – Csak még egyszer szerettem volna elmondani, milyen boldog

vagyok, hogy itt lehetek. Mindig is ezt akartam csinálni. Úgyhogy ismételten megköszönöm, hogy önnél dolgozhatok.

Fiona rámosolygott, ám a mosolya teljesen hideg és fagyos volt. – Nos, kezdjük a telefonálással, és majd onnan lépünk tovább. Hívom az egyik lányt, hogy megmutassa, mi a dolga. – Hozzátette: – Ó! És Jane! Egy dolgot elfelejtettem említeni. Itt a Fiona Chen Rendezvényirodában maga nem Maryanne lánya. Csak Jane. Értjük egymást?

Jane nyelt egyet. – Igen.

– Rendben. És kérem, legközelebb ne készen!

Úristen!, gondolta Jane, miközben azon erőlködött, hogy megtartsa lelkes, bizakodó szorgosméh-mosolyát. *Ezt elcsesztem!*

Délben Jane bevonult a női vécé egyik fülkéjébe, hogy a mobiljáról felhívja Scarlettet.

A lány egy csengés után felvette. – Na, helló, Nagymenő Rendezvényszervezőm! Hé, szerződhetem, amikor Kígyótetkó meg én összeházasodunk? Vegasra gondoltam, Mardi Gras⁸ jelmezben, igazi hüllőkkel...

– Úristen! Ki fog rúgni – vágott közbe Jane, elcsukló hangon. – Mindent eltolok. Amit a „Kifizetések”-hez kellett volna iktatnom, a „Bevételek”-hez rögzítettem. Vagy fordítva volt? Aztán véletlenül kinyomtam Miranda Vargast, amikor felhívott a jótékonysági divatbemutató miatt.

– Beszéltél Miranda Vargasszal? – szólta Scarlett lenyűgözve. – Mondtad neki, hogy nagy *Vice Squad*-rajongók⁹ vagyunk?

---

⁸ New Orleans-i karnevál, a rióihoz hasonló, látványos, jelmezes parádé.

⁹ Amerikai punkzenekar.

– Nem, nem *beszéltem* veled, Scar, mivel *kinyomtam*. Aztán meg elmentem Joe boltjába, és rendes, proszta mézszerű mézet vettem, nyers méz helyett. Fiona persze észrevette, hogy más ízű a kávéja, és alaposan leüvöltött, pedig mindannyiunknak halk, nyugodt hangon kell beszélnünk az irodában, hogy biztosítsuk a stresszmentes környezetet az ügyfeleinknek...

– Mi a fene az a nyers méz? – vágott közbe Scarlett.

– Fogalmam sincs. Az a lényeg, hogy Fiona gyűlöl engem.

Ekkor valaki bejött a női vécébe. Magas sarkúk kopogtak a fekete kőpadlón. Az egyik fülkeajtó kinyílt, majd becsukódott.

– Mennem kell – suttopta Jane.

– Jane, várj! – mondta Scarlett határozottan. – Figyelj rám! *Nem* leszel kirúgva. Ez még csak az első napod. Az mindig szívtás. Emlékszel, mi volt az első napunkon a Mexicana kávézóban három éve? Kihúztam a gyufát, amiért állandóan kijavítottam az üzletvezető spanyolját. Te meg véletlenül összekeverted a salsaszószokat, amitől a hapsi majdnem szívinfarktust kapott. A nap végén hazamentünk hozzánk, és elemeltünk egy üveg Ketel One-t¹⁰ a szüleim bárszekrényéből. Senkit se rúgtak ki. Minden elsimult.

– Nem, Scar. Nem simul el minden. Az a vodka brutális volt. Beteg voltam két napig. És nem mondtunk fel ott mindketten?

– Ja, felmondtunk. És nem kirúgtak. Sose feledd, mindig jobb, ha te dobantasz, mintha téged dobnak.

A másik fülkében valaki könnyített magán. Jane a bal füléhez nyomta a telefont, a jobb fülét pedig befogta a kezével. Ez aztán bizarr dolog: Scarlettal beszél, miközben valaki pisil mellette.

---

¹⁰ Holland vodka.

– Jane, te pisilsz? Mondtam, hogy ne pisilj, ha velem beszélsz telefonon. Borzasztó – förmedt rá Scarlett. – Én a DKE-n vagyok, a regisztrációt intézem. Később találkozunk, oké? Majd kitalálunk valami murisat. Imádlak.

Jane megeresztett egy mosolyt. – Kösz. Már nem is bánt annyira, hogy a főnököm utál. Este találkozunk.

Jane elköszönt Scarlettől, és visszarakta a telefont a táskájába. A másik fülkében lehúzták a vécét. Nem finom, békés öblítés volt, hanem kitörően hangos, kutyogó hangrobbanás. Jane eltűnődött: „Lehúzták a vécén. Pont mint a jövőjét.”

Kiment a fülkéből, és letette a táskáját a sima, fekete mosdóra. Nézegette magát a tükörben. Rémesen festett. Mély levegőt vett, és előhúzott egy kis fésűt a táskájából. Kiszedte a csatot a hajából, megfésülte szőke hullámain, hogy aztán rendezettebben feltűzze.

– Ne aggodj! Mindenkit utál – szólalt meg egy hang mögötte.

Jane a válla fölött hátrapillantott. Egy nyúzott külsejű, szőke lány jött ki a szomszédos fülkéből – a recepció lány. Csinos fekete lapruhát viselt, hozzá különleges, fekete, nyitott orrú magas sarkút. Látszott, hogy nagyon egyben van a nő.

– Naomi, ugye? – kérdezte Jane.

A lány bólintott. Szemügyre vette a tükörképét, és kisöpört egy tincset az arcából. – Lehet, hogy a táskád miatt.

– Tessék? – hökkent meg Jane.

– Nyugi, szerintem tök cuki. Csakhogy Fiona nem rajong a színes dolgokért. Jobban kedveli a semlegeset. Fekete, fehér, krém, bézs, szürke. Így akármilyen színekkel dolgozzunk is aznap, biztos beleillünk a képbe. Hülyeség, de azt hiszi, a túl sok szín eltereli a figyelmet.

Jane a tükörképéhez fordulva megvizsgálta az ő nem túlzottan semleges szerelését. Barackszínű topját középen és lent fodrok díszítették, hozzá piros, magasított derekú sifonszoknyát viselt, ami szabadon hagyta a térdét.

Jane kínjában csak nevetni tudott. – Nem hiszem, hogy egyedül a táska miatt.

Naomi mosolygott. – Meglásd, holnap jobb lesz!

6.

AZ EGYETLEN MÓDJA, HOGY TARTOZZ VALAHOVA, HA ÚGY TESZEL, MINTHA MÁR ODATARTOZNÁL

– Biztos, hogy jó helyen járunk? – kétkedett Scarlett. Jane épp egy hosszú, szőlővel befuttatott épület mellett hajtott el Las Palmason. A közeli nagy parkoló dugig volt Hummerrel, Mercedesszel meg néhány Range Roverrel. Scarlett füttyült rá, hogy a Jettájukkal nem ütik meg az autópark színvonalát, de az aggasztotta, találnak-e szabad helyet. A csődületet látva attól tartott, hogy Jane fél óráig fog körözni a kocsival, hogy leparkoljon. Még éjfél előtt be akart jutni, hogy igyon valamit. Elvégre másnap sulis volt.

– Ahan. Ez a Les Deux. Reggel ráugliztam a címére. Az egyik munkatársam ajánlotta – világosította fel Jane.

– Kész tömegnyomor!

– Rá se ránts! Meglátod, jót mulatunk! Azt ígérted, ma csapunk egy jó kis murit.

– Ez igaz – törődött bele Scarlett.

Első napja a campusban dögunalmasan telt: megkapta az azonosítóját és a regisztrációs csomagot. Így boldog volt, hogy egy kicsit

kiereshetheti a gőzt Jane-nel, akinek gáz volt az első munkanapja. Örület, hogy az életük kezd más irányba haladni. Míg Scarlettnek esténként tanulnia kéne, Jane dolgozó nőként lazítani szeretne.

Jane kicsit távolabb parkolt le, ám amikor visszaértek a Les Deux-hoz, újabb akadály várt rájuk: a sor, ami nem autókból, hanem bejutásra váró emberekből állt. F fiatal, kiöltözött, részeg, félrészeg csávókból, meg csajokból, akik fecsegték, flörtöltek, a telefonjukat matatták, SMS-eztek, cigiztek – egészen az épülettomb végéig. Egy csapat lány (lehet, hogy részegek) kézenfogva dülöngéltek és a „*Gimme more*”-t énekelték. Egy másik banda tagjai (tuti részegek) lehuzogatták testhez tapadó ruhájuk pántját, és villantottak az arra járóknak. Az áhított klub bejáratát egy kigyúrt izomagy vigyázta, tiszta feketében, dokkmunkás sapkában. Egy vörös kötél mellett állt, amit néha kiakasztott, amikor pár embert beengedett.

– Én nem állok be ebbe a rémes sorba – jelentette ki Scarlett. – Gyere, menjünk máshová!

Jane megragadta a karját. – Eljöttünk idáig. Nyugi, szerintem pár perc, és bent vagyunk. Hétfő este van – mekkora lehet benn a tömeg?

Scarlett a szemét forgatta.

Beálltak Jane-nel a végtelennek tűnő sorba, két szókített hajvéggű, csillámos barnaságú tag mögé. Legalább nekik Jane-nel több esélyük volt bejutni, mint ennek a kettőnek. Nincs véletlenül lángnyelv az ingükön? Szegény fickók!

Eltelt öt perc, majd tizenöt, majd harminc. Nyomtak pár SMS-t néhány gimis haverjuknak, majd cikiző megjegyzéseket tettek a sorban állókra, azután újra SMS-eztek párat, miközben lassan araszoltak a bejárat felé. Mintegy húsz perce álltak látótávolságnyira

az ajtótól, amikor egy fényes fekete Mercedes gördült fel a járdára. Látszólag a semmiből fotósok hada jelent meg, lengtették és katógtatták fényképezőgépeiket. A Benz ajtaja kinyílt, és egy hosszú, mezítelen, tökéletes láb tűnt elő, tizenkét centis ezüst túsarkon (egyébként hogy képesek ilyenben járni a nők?). Aztán következett a másik láb, majd kivillant egy fehér miniszoknya. Ekkor a maradék csomagolás is előbukkant az autóból, miközben villogtak a vakuk és izgatott kiáltások röpködtek: – Anna! Anna! Anna! Nézzen ide, Anna!

– Úristen! Ez Anna Payne! – suttofta Jane. – Aaannyira gyönyörű!

A nő megállt a járda közepén, hogy pózoljon a kameráknak. Scarnak el kellett ismernie, hogy lélegzetelállító volt. Tovább katógtak a vakuk, és a fotósok egyfolytában a nevét kiáltották. Kis idő múlva, tökéletesen időzítve, egy jóvágású férfi pattant ki a Mercedesből. Karon fogta Annát, és elvezette a bejárati ajtóig a siki-tozó, ámuldozó, részeg és félrészeg bulizók előtt. A dokkmunkás sapkás ajtónálló elképesztő sebességgel terelte be őket.

– Ez kész örület! – szólt Jane levegő után kapkodva. – Gondolod, hogy más hírességek is vannak bent?

Scarlett az órájára nézett. – Talán sosem fogjuk megtudni. Örökké itt leszünk, ebben a sorban. Ha nem jutunk be éjfélig, le kéne lépnünk. Ugye, nem akarsz holnap elkészni? A végén lemaradnál egy nyersmézről szóló fontos kiselőadásról.

– Scar, ne már! Bulizni akarok. Ne emlegesd a munkát!

– Hát ti? Mit álldogáltok idekint? – Scarlett rikoltozást hallott. Érezte, hogy valaki megmarkolja a karját, és maga felé fordítja. Diego volt az – D személyesen! Rikító lila edzőcipőt, szűk farmert,

fekete kalapot viselt. *Hú, valaki, akit ismerünk!* – Mit keres egy hozzád fogható srác egy ilyen sorban? – évődött vele.

– Semmit. Mint ahogy ti sem. – Megragadta a két lány kezét, és elindult előre. – Nem tudjátok, hogy a csinos lányok sosem állnak sorba? Na, gyertek velem!

– Várj! Ki tartja a sorunkat? Örökké itt fogunk várni! – rimázkodott Jane.

A lány megjegyzését figyelmen kívül hagyva, D odahúzta őket a sor elejére, és intett az ajtót őrző behemótnak. Ez automatikusan kikasztotta a vastag kötelet, hogy D, Jane és Scarlett be tudjon menni.

– Kösz! – mondta a srácnak D.

– Hát ezek meg kik voltak? – nyavalyogta valaki a sorban.

– De tényleg, kik ezek?! – hóböngött egy másik.

Scarlett és Jane ledöbbenve követték D-t. Besétáltak egy nagy udvarba, amit egy szőlővel befuttatott kőfal határolt. Egy hatalmas, kivilágított szökőkút állt középen, a peremén lelógó növényzettel. A teret betöltő bokszokban alacsony üvegasztalok körül tűzött fekete bőrkanapék álltak. Megkapó volt, és lenyűgöző. Meglehet, a legmenőbb klub, amiben Scarlett valaha járt.

D – akit szemmel láthatóan nem hatott meg a látvány – átkísérte a lányokat a kikövezett udvaron, a nagyterembe vezető széles ajtóhoz. A terem falát vintage stílusú vörös tapéta borította, a bokszok fölé erősített csillárok sejtelmes fényt árasztottak. Scarlett jól tudta, hogy Jane a dekorációt, a helyszínt is alaposan szemügyre veszi. Csak remélni tudta, hogy nem veszi elő a noteszét a kis retiküljéből, hogy jegyzeteljen. Scarlettet elbűvölték a gyönyörű emberek csoportjai: táncoltak, gyertyafényes asztaloknál ültek, Grey Goose vodkát, Bombay Sapphire gint vagy Patrón tequilát töltöttek

maguknak, egyenesen az üvegből. Miért csinálják ezt? – tűnődött. Nem a pultos dolga?

A legtöbb lány alkalmi ruhát és magas sarkút viselt, a fiúk elegáns ingben villogtak. Megfordult a fejében (bár nem izgatta), hogy egy kissé alulöltözött a farmerében és a keresztpántos trikójában.

Scarlett tudta, hogy ez a fényűzés nem az ő világa. Mégis el kellett ismernie, hogy csúcsszuper ebben a „lehetetlen bejutni”-klubban lenni és az Anna Payne-félékkel bulizni. Azaz nem teljesen *velük*, javította ki magát, hanem a *közelükben* bulizni.

Scarlett kiszúrt egy helyes szőke DJ-t, aki egy eklektikus zenei mixet kevert az egyik sarokbokszaiban. Aretha Franklin Britney Spearsbe fordult át, majd MGMT-be.¹¹ A hangerő eléggé intenzív volt. Megfogta D vállát. – Hé! Kaphatnánk egy asztalt? – kiabált, de mintha nem jött volna ki hang a torkán.

D nevetett. – Ja, kábé ezeröttszáz dolcsiért. De ne aggódj! Csak keress egy helyes srácot, akinek van asztala! Ezek a tagok mind ezért vannak itt. Hogy olyan lányokkal találkozzanak, mint ti.

Scarlett elfintorodott. – Ihatnánk legalább valamit? – szólt Janehez, aki felvette a zene ritmusát.

– Hogy? – kiabálta Jane.

– Bárpult! – üvöltötte Scarlett a nagyterem másik végébe mutatva.

D kiáltott valamit, ami valahogy így hangzott: – Jöjjenek, hölgyeim! Az első kör az enyém – úgyhogy követték.

A kicsi fapulthoz érve D letette a hitelkártyáját. – Egy whisky-kóla lesz, és amit a hölgyek akarnak – mondta a pultosnak. – Ne zárd le a számlát! – A pultos miközben hosszú, aranyló sugárban önteni kezdte a whiskyt, felpillantott a lányokra.

---

¹¹ Amerikai rockzenekar.

– Egy kupica tequilát, légydzi! – mondta Scarlett.

– Meg egy vodka-szódát – fűzte hozzá Jane.

Az okmányokról egy szó sem esett. *Ez az!* Amikor megkapták az italukat, Scarlett koccintásra emelte a poharát. – Egészségünkre!

– Egészségünkre! – visszhangozta Jane, és szintén felemelte a poharát. Egy kicsit megilletődöttnek látszott. – Ez a hely... hm... egészen elképesztő. – D-re nézett, aki zavartnak tűnt.

– Figyu, lányok! Teszek egy kört. Majd kereslek benneteket. Jó mulatást!

– Oksa, de jövünk neked egy itallal – mondta Jane.

– Semmi vész, a vendégeim vagytok. Akkor később. – Ezzel eltűnt a tömegben.

– Teljesen alul vagyok öltözve – sopánkodott Jane, majd belekortyolt a vodka-szódájába.

Scarlett ránézett a lány világoskék selyemruhájára és arany teleltalpú cipőjére. – Hogy érted azt, hogy alul vagy öltözve? Jól nézel ki.

– Aligha – zsörtölődött Jane. – Itt mindenki úgy néz ki, mint egy modell!

– Itt mindenki úgy néz ki, mint egy cafka! – nyugtatta meg Scarlett, bár ez nem volt teljesen igaz. – Amúgy meg, Janie, emlékezz a legfontosabb szabályra: Az egyetlen módja, hogy tartozz valahova, ha úgy teszel, mintha már odatartoznál. Vagy szard le, hogy odatartozol-e vagy sem, ez nálam bevált.

Elegánsan legurította a tequiláját, és hangos koppanással lecsapta a poharát a bárpultra. – Még egyet kérek! – adta le a rendelést.

Ebben a pillanatban valaki durván Scarlettnek ütközött. A lány megpördült, hogy a szeme közé nézzen... és leakadt, amikor szembe találta magát Anna Payne-nel.

A csodás székeség teljesen ki volt ütve. Vérekes szemei keresztben álltak, a színésznő a tizenkét centis túsarkain imbolygott.

– A francba... ő... helló! – dadogta Scarlett. Ez egyszer nem találta a szavakat.

– Uramisten! – tört ki Jane. – Te vagy Anna Payne, ugye? Imádlak! – Kotorászni kezdett a táskájában. – Elnézést, mit szólnál egy közös képhez? A húgaim eldobják az agyukat, ha...

A sztár összehúzott szemmel, kábán bámult Jane-re, majd megvetően eltámolygott.

Jane elsápadt. Scarlettet sokkolta a színésznő otrombasága. Mi ütött ebbe?

– Oké, mostantól hivatalosan nem vagyunk többé Anna Payne-rajongók – mondta gyorsan Scarlett. – Egy részeg, undok, tehetéstelen kurva, egy amőba IQ-jával.

– Meglehet, de mégsem láttam sorban állni odakint – dohogta Jane. A vodka-szódáért nyúlt, és egy húzásra megitta.

– Ki kell mennem – mondta Scarlettnek. A tömegben átkígyózva meglepve vették észre, hogy a mosdóban rögtön sorra kerültek. Jane belépett, majd hirtelen megtorpant, mire Scarlett gyakorlatilag nekiment. Két lány támasztotta a pultot, smároltak. Az alacsony, zömök vécésnéni csak állt ott, és bárgyú mosollyal tartott egy rakás papírtörlet, hogy kiossza. Teljesen hidegen hagyta a közelében zajló, „lány a lánnyal”-akció. Jane alig tudta elrejteni a megrökönyödését. Scarlett meg azt próbálta elrejteni, milyen jól szórakozik a barátnője megdöbbenésén.

Ez aztán a buli, mi? – mondta Scarlett. Majd odalépett az egyik fölkéhez, ahonnan épp három csaj jött ki, vihogva.

7.

SENKI SEM AZÉRT KÖLTÖZIK IDE, HOGY EGY SENKI LEGYEN!

TREVOR LORD EGY SAROKBOKSZBAN ÜLT, közvetlenül Anna Payne-é mellett. Szinte érintetlenül hagyta tizennyolc éves Talisker skót whiskyjét. Túl elfoglalt volt ahhoz, hogy a ma esti nagyarc-parádét figyelje. Mégis, érzett némi reményt. Talán ez lesz az a bizonyos este. Talán szerencséje lesz.

– Ahhoz mit szóltok? – kérdezte egy tengerészkek öltöny a jobb-ján.

– A Justin-majmoló mellettit gondolod, a szánalmas, kiszőkített hajvéggel? – mondta a szürke öltöny a balján. – Egész csinos.

– Egy kicsit már túl csinos az én ízlésemnek; túlságosan erőlködik – mondta az egyetlen nő az asztalnál. Ő inkább a tiszta amerikai, farmon nevelkedett anyatejeseket kedvelte.

Trevor a kérdéses célpontra bámult: XS-es méret, fényes, platinaszőke (nagyraérett pót) fenékgig érő haj, fekete ruha, ami rátapadt Pilates-formálta testére. Miért van az, hogy amikor a lányok Hollywoodba költöznek, végül mind ugyanazzá a közhelyes típusá alakulnak át? Nem mintha nem kedvelte volna ezt a típust. Megvolt a maga haszna. De ez a lány kicsit túl hivalkodó. A mellette lévő

srácnak már volt egy XS-es méretűje, platinaszőke hajjal, Pilates-formálta testtel – egy számmal jobb kiadásban.

A férfi a társaihoz fordult, és finoman felhúzta a szemöldökét. Ennyi elég volt. A többiek tudták, ezzel letudta a dolgot.

– És mit szóltok a barátjához? – mondta a tengerészkek öltöny sietősen.

A nő vállat vont. – Túl mesterkélte.

A szürke öltöny másvalakire mutatott. – Mit szóltok ahhoz, aki a DJ-boksz mellett táncol? Vörös haj, nagy dudák.

– Túl jellegtelen – háritotta el a nő. – A dudák ellenére is.

Hárman továbbmustrálták a lányokat magasság, hajszín és kosárméret szerint. De Trevor kikapcsolta őket. Végül felemelte a whiskyjét, és hosszan, szomjasan belekortyolt. Úgy csúszott le a torkán, mint egy izzó folyam.

Mialatt a társai a szőkéket a vörösökhöz, azokat meg a barnákhoz hasonlítgatták, és a DJ a Jungle Love-ot játszotta a Steve Miller Bandtől, kipécézett két lányt, akik a bárpult irányába préseltek magukat. Filigrán, elég szőke – nem „a tizenkettő egy tucat” hollywoodi szőkeség, finomabb, bájosabb. *Pontosan* ilyet keresett. Magas, feltűnően szép barna barátnőjének van egy kis egzotikus, de nem *túl* egzotikus kisugárzása. Sikerült felkelteniük a pultos figyelmét. Iszogatás közben úgy tettek, mintha jól éreznék magukat. Ám a férfi borotvaéles ösztöne megsúgta, hogy idegesek és félszettek, mert érzik, hogy nem idevalók, de azt persze nem tudták, hogy ez lehet jó is.

Tökéletesek voltak.

Felemelkedett az asztaltól. – Mindjárt jövök – vetette oda a többieknek. Választ sem várva elindult a bárpulthoz. Hol ide biccentett,

hol oda mosolygott, de senkivel sem állt le beszélgetni. Ez most nem az a pillanat volt. Odaoldalgot a barna mellé, és elkapta a pultos tekintetét, aki szó nélkül tudta, mi a dolga: sürgött-forgott, és máris felszolgált neki a Taliskert egy nyelet vízzel, tisztán.

A két lány egymáshoz hajolva beszélgetett. Trevor odahajolt, és így szólt: – Helló! Jól szórakoztok?

A barna ránézett a válla fölött, és jeges pillantással végigmérte. Atyaisten, micsoda szemek! Mélyzöldek, akár a smaragd. Mielőtt bármit mondhatott volna, a szőke rávigyorgott, és megszólalt: – Aha. Most vagyunk itt először.

Trevor bólintott. A szőke szakasztott olyan, amilyennek ő elgondolta: friss, ártatlan, sebezhető. *Tökéletes.*

– Ti ketten L. A.-ben éltek? - kérdezte tőlük.

– Igen, itt élünk – újságolta a szőke, mintha ez lenne minden idők legjobb híre. – Történetesen épp most költöztünk ide Santa Barbarából.

– Jártam ott párszor – mondta a férfi.

– Szép, ugye? – olvadozott a szőke.

A barna még mindig nem szólt egy szót sem. Trevor belekortyolt a whiskybe, majd továbbtanulmányozva a két lányt, megkérdezte: – Gondoltatok már arra, hogy beszálltok a szórakoztatóiparba? Vagy talán már benne is vagytok...

A barna közbevágott: – Nem érdekelnek az olyan palik, akik olyan vének, hogy gyakorlatilag az apánk is lehetnének.

– Szóval öreg vagyok, he? – röhögött Trevor. – Figyeljetek, nem akarok felcsípni benneteket. Becsszóra. Producer vagyok. Szereplőválogatásra keresek lányokat egy új tv-show-ba, amit én rendezek.

– *Való világ: Hollywood?* – kekeckedett fapofával a barna.

A férfi türelmesen mosolygott. – Egy új dokumentumfilmszerű show-ba keresem az embereket. Egy csapat lányt fogunk nyomon követni L. A.-ben. Hogy megnézzük, milyenek a nappalaik és az éjszakáik. Tényleg jópofa dolog lesz. Egyfajta valóságshow-változata a *Szex és New York*-nak, de abszolút korhatáros, természetesen. Érdekelne titeket?

A szóke előrehajolt, és kíváncsian megnézte magának nagy, kék, kifejező szemével. A kamerák szeretni fogják, gondolta a férfi.

– Te TV-producer vagy? Komolyan?

– Igen – felelte. – Pont olyan lányokat keresek, mint amilyenek ti vagytok. Gyertek el egy interjúra, és ott folytathatjuk a beszélgetést.

– Tényleg úgy tűnik, mintha most jöttünk volna le a falvédőről? – firtatta a barna. – Nem érdekel minket a kisköltségvetésű projekted vagy bármi, amit csinálsz, érted?

Még nem találkozott olyan lánnyal, aki ne olvadt volna el azonnal a *producer*, a *szereplőválogatás* meg az *interjú* szavak hallatán. – Jól figyeljete! – szólalt meg kisvártatva. – Lányok ezrei jönnek L. A.-be egy ilyen lehetőségért, mindhiába. Nektek az ötletekbe hullik. Bármennyire adjátok is az elbizakodottat, engem nem tesztek bolonddá. Képesek voltatok kivárni a sorotokat, hogy aztán a bárpultnál ácsorogjatok, egy olyan helyen, ahova nem illetek, ahonnét kilógtok. Kaptok tőlem egy esélyt arra, hogy hasonló helyek százaiba járhassatok – olyanokba, amikért az emberek ölni tudnának, csakhogy bejuszanak. Nem ezért költöztetek ide? Hogy megragadjátok a lehetőséget? Senki sem azért költözik ide, hogy egy senki maradjon.

A barna most rábámult, arcán némi döbbenettel. A szóke is. Helyes, helyes. Működik a dolog. A szóke miatt nem kellett aggódnia. Nyitott könyv volt előtte. A barna keményebb dió.

A zsebéből elővett egy vékony ezüstartát, és névjegyét a bárpultra csúsztatta. – Arra az esetre, ha belefáradnátok az örökös sorban állásba – mondta, és jelentőségteljes pillantást vetett a barnára.

Majd sarkon fordult, és távozott.